

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců: **a) J. B., a b) R. B.**, oba zastoupeni JUDr. Janem Gallivodou, advokátem se sídlem Nerudova 5, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) A. P. a II) H. P.**, oba zastoupeni Mgr. Bc. Tomášem Hodysem, advokátem se sídlem Lochotínská 18, Plzeň, o rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2010, č. j. DSH/10672/10, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2012, č. j. 30 A 77/2010 – 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobcům náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v částce 2.904 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jana Gallivody, advokáta se sídlem Nerudova 5, Plzeň.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Žalobou ze dne 5. 11. 2010 se žalobci domáhali zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl jejich odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Tímto rozhodnutím Městského úřadu Rokycany ze dne 28. 5. 2010, zn. 2169/OD/10 (dále

těž „prvostupňové rozhodnutí“) bylo žalobcům jakožto vlastníkům pozemku p. č. X v katastrálním území Smědčice nařízeno odstranit z tohoto pozemku nepovolenou překážku (tři kusy betonových skruží) umístěnou na veřejně přístupnou komunikaci.

[2] Ve správní žalobě žalobci argumentovali tím, že nesouhlasí s posouzením žalovaného v otázce, zda je předmětný pozemek veřejně přístupnou účelovou komunikací, protože správní orgán postavil svá zjištění na nesprávném skutkovém podkladu. Podle žalobců nejde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, ale o soukromý pozemek, který je užíván k soukromým účelům žalobců a jejich rodiny, popř. osob, s nimiž mají uzavřenu soukromoprávní dohodu, či na prokazatelné povolení žalobců. S ohledem na to, že nejde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, nesouhlasí žalobci ani s rozhodnutím žalovaného o odstranění pevné překážky z jejich pozemku. Žalobci rovněž argumentovali, že správní orgán opomněl reagovat na podstatnou část jejich argumentace k dané otázce a upozornili na rozpory ve vztahu k dané otázce. Závěrem připomněli své ústavně zaručené vlastnické právo podle článku 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

[3] Krajský soud v Plzni rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí, zrušil rovněž předcházející prvostupňové rozhodnutí, které trpělo stejnými vadami, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost

[4] Proti výše citovanému rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to z důvodu stanoveném v § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále též „s. ř. s.“), tedy nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu.

[5] Stěžovatel považuje rozsudek za nepřezkoumatelný. Tato nepřezkoumatelnost podle něj spočívá v nesrozumitelnosti a také v nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato vada má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[6] Stěžovatel argumentuje, že soud zrušil rozhodnutí správních orgánů pro nepřezkoumatelnost kvůli odstavci na str. 5 a 6 rozhodnutí stěžovatele „(...) *ve spise jsou podklady o tom, že snahou odvolatele kdysi bylo uzavřít s manželi P. (soukromoprávní) dohodu o užívání pozemku. K uzavření dohody však nikdy nedošlo, jak ostatně tvrdí sám odvolatel. Ten však zároveň tvrdí, že „cestu“ mohli kdykoli a bez omezení manželé P. užívat, toto právo vlastník pozemku nikdy (až do okamžiku umístění pevné překážky) neomezil, nikdy proti tomu aktivně nebrojil atd. Odvolací orgán by argumentaci odvolatele přisvědčil za té situace, kdy by tento aktivně v okamžiku neuzavření dohody o užívání pozemku vystoupil proti užívání pozemku manželi P., pokud by s tím vyslovil nesouhlas, pokud by užívání pozemku nestrpěl, zakázal jej atd. To se však nestalo, právě naopak, P. byli několik let v užívání pozemku zcela neomezení, užívali a stavěli se k němu jako k užívání pozemní komunikace - příjezdové cesty (koneckonců povrch pozemku je částečně jako cesta upraven) a tento závěr ostatně konstantně podporoval ve své úřední činnosti i stavební úřad. Podle názoru odvolacího orgánu odvolatel strpěl, aby jeho pozemek byl užíván jako pozemní komunikace (příjezdová cesta) neomezenému*

pokračování

okruhu uživatelů (manželům P., jejich příbuzným, návštěvám apod.), v daném případě tak jde o obecné užívání účelové komunikace, nikoli o soukromoprávní ujednání o možnosti užívat pozemek. K tomuto závěru vlastně svědčí takřka všechny podklady spisu (srov. např. výpovědi manželů B. před orgány policie), argumentaci odvolatele k této záležitosti uvedenou v odvolání pak odvolací orgán shledal jako účelovou. (...)“.

[7] Soud toto odůvodnění vyhodnotil takto: *„Takové odůvodnění však nelze hodnotit jinak, než jako nepřezkoumatelné. Žalovaný sice shledal argumentaci uvedenou k této záležitosti v odvolání jako účelovou, ale opomněl sdělit jako takovou argumentaci odvolatelů, resp. žalobců má na mysli a ani to, proč ji shledal účelovou. A to je z hlediska podstaty věci velmi významné, ne-li stěžejní. Žalovaný za situace, kdy žalobci tvrdí, že souhlas s veřejným užíváním svého pozemku jako komunikace nedali, nemůže bez dalšího přijmout, že souhlas byl udělen a nebyly zde pochybnosti ve věci zajištění přístupu a příjezdu, aniž by takový závěr přesvědčivě objasnil.“*

[8] Tento právní závěr soudu je podle názoru stěžovatele nepřezkoumatelný, a jelikož jde v podstatě o jediný právní závěr, který se v rozsudku vyskytuje, pak je nepřezkoumatelný i celý rozsudek.

[9] Předmětný právní závěr soudu považuje stěžovatel v první řadě za nesrozumitelný. Nejprve zde soud vytýká stěžovateli, že opomněl sdělit, jaká argumentace je myšlena a proč ji shledal účelovou, aby pak dále, bez jakékoliv bližší logické návaznosti, soud v témže odstavci uvedl, že nelze bez dalšího přijmout závěr, že souhlas s veřejným užíváním byl udělen. Tyto dvě věci ale spolu vůbec nesouvisí, a pokud je soud takto spojuje, pak je taková právní úvaha soudu zcela nesrozumitelná.

[10] Nesrozumitelnost však nespočívá pouze v uvedeném logickém rozporu v citovaném právním závěru soudu. Soud uvedl, že stěžovatel *„opomněl sdělit jako takovou argumentaci odvolatelů, resp. žalobců má na mysli“*. To ale stěžovatel sdělil, výslovně ve svém rozhodnutí uvádí, že jde o argumentaci uvedenou v odvolání, které je součástí spisu. Stěžovatel argumentuje, že z důvodu procesní ekonomie byl v daném případě zvolen odkaz na obsah odvolání, aniž by byla ve zrušeném rozhodnutí přímo citována výslovná argumentace uváděná v odvolání. To je skutečnost, která nemůže být nikterak sporná a závadná.

[11] Stěžovatel se neztotožňuje ani s tím závěrem soudu, podle něhož nebylo uvedeno, proč stěžovatel předmětnou argumentaci shledal účelovou. Toto je skutečnost tak zcela zřejmá, že ji nepokládal za nezbytně nutné uvádět v odůvodnění zrušeného rozhodnutí. Jde tu o to, že žalobci museli v žalobě, resp. v odvolání tvrdit to, co tvrdí, aby „obhájili“ svůj protiprávní postup ve vztahu k předmětné účelové komunikaci. Přičemž veškeré podklady spisu a předchozí vyjádření žalobců svědčí o naprostém opaku, tedy o tom, že žalobci strpěli obecné užívání předmětné účelové komunikace a že si jsou dobře vědomi faktu, že jde o pozemní komunikaci (cestu), nikoli o pouhou sousedskou vstřícnost k užívání cizího pozemku.

[12] Stěžovatel dále namítá, že bez dalšího *„nepřijal, že souhlas byl udělen“*. V obou rozhodnutích je podrobně popsáno, z čeho vycházel při prokázání existence veřejně

přístupné účelové komunikace, tedy mj. aspekt předchozího souhlasu žalobců s jejím obecným užíváním.

[13] Stěžovatel dále tvrdí, že pokud v odůvodnění rozhodnutí odvolacího a prvostupňového správního orgánu něco chybí, pak ani to nemůže mít bez dalšího za následek nezákonnost rozhodnutí. Odkazuje v této souvislosti na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že nelze považovat za nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, které sice formálně neobsahuje veškeré náležitosti, když ty jsou ale nepochybně obsahem spisové dokumentace (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 6 Ads 49/2009 – 114), což je podle stěžovatele tento případ.

[14] Stěžovatel má za to, že žádný další právní závěr rozsudek soudu neobsahuje. Navíc kritizuje, že ačkoliv žalobci v žalobě uvádějí celou řadu skutečností, soud se jimi vůbec nezaobírá a pouze konstatuje nepřezkoumatelnost, přičemž ta není žalobci namítána. Soud se nedržel obsahu žaloby a nevypořádal se s argumenty. Nedostatek důvodů rozsudku je zřejmý na první pohled, soud rozhodl nepřesvědčivým rozsudkem s nedostatkem důvodů, což má za následek nezákonný rozsudek.

[15] V závěru stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl a věc vrátil krajskému soudu k novému řízení. V obecné rovině podpořil i argumentaci osob zúčastněných na řízení.

III. Vyjádření žalobců ke kasační stížnosti a k vyjádření osob zúčastněných na řízení

[16] Žalobci nejprve obsáhle rekapitulovali průběh dosavadních správních a soudních řízení. V dalších částech se ke kasační stížnosti vyjádřili s tím, že se plně ztotožňují s rozhodnutím krajského soudu, považují jej za plně přezkoumatelné a zákonné, zejména souhlasí s posouzením správního rozhodnutí jako nepřezkoumatelného. Obecně nesouhlasí s argumentací stěžovatele a považují ji ve vztahu k řízení za ryze účelovou.

[17] Žalobci se vyjádřili i ke skutkovým a právním otázkám, zejména pak k otázce souhlasu s veřejným užíváním svého pozemku a k problémům, které měli v minulosti s osobami zúčastněnými na řízení. Nejprve osvětlili skutkové otázky své věci a zopakovali, že nikdy nedali souhlas ke zřízení veřejné komunikace a nikdy nesouhlasili s obecným užíváním svého pozemku č. p. X v katastrálním území Smědčice.

[18] Žalobci rovněž odkazují na ochranu svého vlastnického práva podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Své vyjádření uzavírají návrhem, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost v plném rozsahu zamítl a zároveň jim přiznal náhradu nákladů řízení.

[19] Žalobci reagovali i na vyjádření osob zúčastněných na řízení, zejména pak ke skutkovým otázkám a sousedským sporům, které tomuto sporu předcházely. Obecně pokládají vyjádření osob zúčastněných za značně zkreslené. I nadále trvají na svém stanovisku, že dotčený pozemek není účelovou komunikací a znovu zopakovali, že obecný souhlas s užíváním nebyl z jejich strany nikdy dán, což vyjádřilo rovněž umístění betonových skruží na tento pozemek.

pokračování

IV. Vyjádření osob zúčastněných ke kasační stížnosti

[20] K věci se rovněž vyjádřily osoby zúčastněné na řízení, které zcela souhlasí s argumentací stěžovatele. Stěžovatel se podle nich správně vypořádal se všemi tvrzeními účastníků řízení, zhodnotil důkazy i znalost místního prostředí a vztahů mezi žalobci a osobami zúčastněnými na řízení. Osoby zúčastněné mají za to, že se krajský soud omezil na formální stránku věci, když učinil závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Připomínají rovněž „*neoddiskutovatelnou právní zásadu, že žaloba má sloužit potřebám reálného života*“. Krajský soud měl podle jejich názoru zkoumat, zda obsah žalobních tvrzení a případně procesní obrana žalobců nesměřovaly pouze k popření práv osob zúčastněných na řízení.

[21] Dále osoby zúčastněné upozorňují soud, že s žalobci již několik let vedou různé spory, které se týkají mj. komunikace na pozemku p. č. 544/9. Argumentaci žalobců pokládají za zcela účelovou, protože žalobci již po řadu let před svévolným a ničím mimo jejich vůli nevyvolaným jednáním, tj. umístěním skruží, umožnili pozemek parcely č. 544/9 užívat neomezenému počtu osob, což opakovaně potvrdili v různých správních či stavebních řízeních. Osoby zúčastněné na řízení se dále podrobně vyjadřují k některým skutkovým otázkám a minulým událostem od roku 1995.

[22] S ohledem na výše uvedené navrhlly osoby zúčastněné na řízení, aby kasační stížnost byla shledána důvodnou, napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

V. Řízení před Nejvyšším správním soudem a posouzení věci

[23] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost splňuje zákonem požadované náležitosti, je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[24] Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[25] Stěžovatelova argumentace směřuje proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, a to jednak pro nesrozumitelnost a dále z nedostatku důvodů rozhodnutí. Podstatou kasační stížnosti je pak obrana stěžovatele, že jím vydané napadené správní rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností.

[26] Soud v první řadě upozorňuje, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že pokud bylo rozsudkem krajského soudu zrušeno žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, lze se poté v řízení o kasační stížnosti zabývat pouze tím, zda byl závěr o nepřezkoumatelnosti správný či nikoli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 2 As 36/2006 - 102; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se tedy

nemůže zabývat věcným přezkumem předmětné právní otázky, ale musí se omezit na otázku nepřezkoumatelnosti soudního (potažmo správního) rozhodnutí.

[27] V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí uvést, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71).

[28] K nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost již existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Ta chápe coby nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS).

[29] Stěžovatel dále tvrdí, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami a argumenty. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], uvede pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje; další žalobní námitky již nepřezkoumává. (srov. rozsudek ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

[30] Stěžovatel dále namítá, že žalobci nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí v žalobě nenamítali, ale přesto se touto otázkou krajský soud zabýval. K tomu zvážil Nejvyšší správní soud následující.

[31] Krajský soud v Plzni dovodil nepřezkoumatelnost odvolacího správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů, stejnými vadami trpělo i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

pokračování

[32] Nejvyšší správní soud však zjistil, že žalobci sice nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí v žalobě nenamítali doslovně, s odkazem k pojmu nepřezkoumatelnost, ale jejich výhrady v žalobě i v odvolání směřovaly nikoliv jen proti právnímu názoru správního orgánu, ale rovněž proti tomu, že z řešení předmětné právní otázky (právní povaha dotčeného pozemku) není seznatelné, proč správní orgán považoval jejich námitky za liché a proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nesprávné. Žalobci rovněž namítali, že úvahy správních orgánů nemají oporu ve skutkovém základě, nebyly nijak rozptýleny rozpory ve správním spise a právní orgány úplně opomenuly některé jejich námitky k otázce povahy dotčeného pozemku. Jinými slovy, třebaže žalobci výslovně nepoužili samotný pojem nepřezkoumatelnosti, z obsahu správní žaloby (zejména na straně 1 a straně 4) je zřejmé, že ve stěžejní otázce, v níž krajský soud shledal nepřezkoumatelnost, nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí *de facto* namítali, a to zejména pro nedostatek důvodů správních rozhodnutí.

[33] Námitku stěžovatele, že žalobci vůbec nenamítali nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, je tedy třeba odmítnout.

[34] V posuzované věci se primárně jednalo o to, zda je dotčený pozemek ve vlastnictví žalobců veřejně přístupnou účelovou komunikací. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, že odstranění pevné překážky z pozemku bylo až následným problémem, neboť má-li být nařízeno odstranění překážky z veřejně přístupné účelové komunikace, musí být postaveno najištěno, že se o takovou komunikaci vsutku jedná. V takovém případě totiž musí být splněny určité podmínky dané zákonem (alespoň konkludentní souhlas vlastníka, komunikační potřeba aj.), které dále interpretovaly v judikatuře k omezení vlastnického práva Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 15. března 2011, sp. zn. III. ÚS 2942/10).

[35] Soud připomíná stěžovateli, že pokud krajský soud shledal nepřezkoumatelnost odvolacího i prvoinstančního rozhodnutí, bylo jeho povinností toliko přesvědčivě vysvětlit, v čem tuto nepřezkoumatelnost spatřuje. Nebylo třeba se dalšími žalobními námitkami zabývat.

[36] Tyto požadavky krajský soud svým rozhodnutím naplnil. Nejprve osvětlil právní podstatu problému žaloby (strana 6 – 9 napadeného rozsudku) v návaznosti na citovanou judikaturu Ústavního, Nejvyššího a Nejvyššího správního soudu. Jako ohnisko sporu identifikoval právní povahu předmětného pozemku, zejména otázku, zda je pozemek veřejně přístupnou účelovou komunikací. Poté vyslovil s ohledem na předchozí správní řízení úvahu, že správní orgány nedokázaly jasně a přezkoumatelně definovat povahu tohoto pozemku. (strana 9 a 10 napadeného rozsudku). Stěžovatelův argument o nesrozumitelnosti napadeného rozsudku krajského soudu je třeba odmítnout.

[37] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že stěžovatel ke stěžejnímu problému pouze neurčitě poukázal na argumentaci žalobců v odvolání a označil ji za účelovou. Jde-li o vyřešení právní či skutkové otázky, která má zásadní význam pro vyřešení věci, nelze se spokojit s nekonkrétním odkazem, byť je obsažen ve správním spisu. Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí s názorem krajského soudu, že nepostačuje označit takovou argumentaci za účelovou, aniž by správní orgán vysvětlil,

v čem ona účelovost spočívá. Správní orgán byl povinen tuto otázku přesvědčivě objasnit a s tvrzením žalobců se řádně vypořádat, což však zjevně neučinil.

[38] Stěžovatel také uvádí, že účelovost dané argumentace byla „*tak zcela zřejmá, že ji stěžovatel nepokládal za nezbytně nutné uvádět v odůvodnění*“ a že vyplynula z podkladu spisů. Tento názor není správný. Pokud je základem správního rozhodnutí úvaha nad argumentací k zásadní otázce, je potřeba ji nejen vyložit, ale zároveň přesvědčivě odůvodnit, proč ji správní orgán odmítá. Tyto nutné kroky však v obou správních rozhodnutích chybí.

[39] Stěžovatel se však mýlí, pokud tvrdí, že souhlas s veřejným užíváním s danou věcí nesouvisí. Z hlediska povahy věci je zásadní vyřešit nejprve tuto otázku, protože teprve je-li postaveno najisto, jaká je povaha pozemku, lze rozhodnout o odstranění pevné překážky z pozemku. Nelze totiž za situace, kdy žalobci tvrdí, že souhlas nebyl udělen, přijmout udělení souhlasu bez dalšího, aniž by takový argumentační postup byl správním orgánem přesvědčivě objasněn. Problémem rozhodnutí tedy nebyla chybějící dokumentace ze spisu ke skutkovým otázkám, jak se chybně domnívá stěžovatel, ale chybějící právní názor založený na skutkové opoře. Proto ani argumentace judikaturou Nejvyššího správního soudu není případná.

[40] Krajský soud navíc správně vytkl stěžovateli, že se při svém rozhodování (resp. pouhém konstatování), že jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, opřel o správní spis, v němž jsou obsaženy zjevné rozpory k této otázce. Jde zejména o vyjádření obce Smědčice ze dne 16. 9. 2008 a následné stanovisko obce ze dne 20. 4. 2010, v níž stanovisko o téměř dva roky později zní, že „*příjezdová komunikace se změnila na účelovou komunikaci veřejně přístupnou po koleaudaci této stavby*.“ Následuje další písemnost obce Smědčice datovaná 2. 2. 2010, v níž obec tvrdí, že nemůže doložit, že pozemky byly řádně změněny na účelovou komunikaci veřejně přístupnou. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že se s těmito nesrovnalostmi a zmatečností v obsahu stanovisek stěžovatel nevypořádal. Závěry stěžovatele ve vztahu k otázce charakteru pozemku p. č. 544/9, stejně jako prvostupňové rozhodnutí, pomíjí zjevné rozpory a nemají pevnou skutkovou oporu ve spise. Nejvyšší správní soud však znovu zdůrazňuje, že pro vyřešení sporu (odstranění pevné překážky-betonových skruží z pozemku) je nutnou podmínkou nejprve spolehlivě vyřešit otázku právní povahy předmětného pozemku.

[41] Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí krajského soudu je srozumitelné, řádně odůvodněné a přezkoumatelné, a to zejména v části, v níž krajský soud hodnotí nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí stěžovatele a předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

[42] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

pokračování

[43] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť neměl ve věci úspěch.

[44] Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost a rovněž neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, aby jim přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

[45] Žalobci měli ve věci plný úspěch, mají tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobci byli zastoupeni jedním advokátem, který podal jejich společné vyjádření ke kasační stížnosti. Náklady řízení na straně žalobců spočívají v úkonu právní služby (podání vyjádření ke kasační stížnosti), tedy ve výši 1 x 2.100 Kč a 1 x 300 Kč, celkem 2.400 Kč [dle § 9 odst. 3 písm. f) a dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2012]. Protože advokát zastupující oba žalobce je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení o částku 504 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

[46] Žalovaný je tedy povinen uhradit žalobcům náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, a to v částce 2.904 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2013

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu